KALANDOK A LÁTHATATLAN FRONTON

kém vadászok

Ön ingyen hirdethet!

NEMERE ISTVÁN

A néma utas

Nr. 11 59.- Ft

MEGJELENIK HATHETENTE

Nemere István

A néma utas

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-440-0

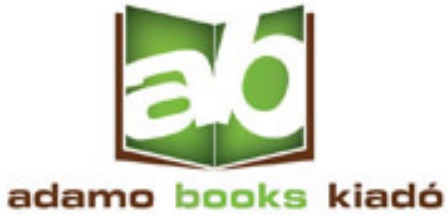

A NÉMA UTAS

Metszően éles volt a szél, amikor Harry felment a fedélzetre. Nehezen szokta meg az elmúlt napon, hogy be van zárva a hajó fémfalai közé. Bármerre ment, mindig ezekbe ütközött. Korlátok, lépcsők, falak. Kis kerek ablakok, lengőajtók. Magasított küszöbök. No és a szél. Örökké fújt a szél.

Amúgy nem volt baja a hajóval – megszokta a tengert. Gyermekkorát Máltán töltötte, nagyon szerette a végtelen vizet. Már a második napja volt ezen a hajón, már testébe itta magát a motorok állandó dübörgése, a hajótest rezgése.

Azóta a kapitányon kívül senkivel sem beszélt. A legénységgel egyetlen szót sem válthatott. A halászhajó imbolyogva haladt az ismeretlen partok előtt. De még mindig a nemzetközi vizeken hajóztak, és ez nem véletlenül volt így.

A parancs világos volt: senki se szóljon Harryhoz, és ő is csak a kapitánnyal beszélhet. Így telt el az idő. A tenger nem volt viharos, mégis jókora szürke hullámok gördültek tova. A szél szüntelenül fújt, hűvös volt. Az európai partok előtt nyáron is gyakori az ilyen időjárás.

Alkonyodott. Felhők alatt kandikált be a Nap, megvilágította a halászhajó szürke testét. Harry előrement az orrba, kihajolt. Látta a fehér habot, amit a hajó orra vágott. Egy-egy nagyobb hullám mentén a hab is szélesebb volt, tajték csapódott arcába. A lecsorgó vizet ajkai közé szívta. Igen, ez az. Gyermekkora köszönt vissza... Valamelyik máltai öbölben éppen ilyen íze volt a víznek. A világtenger egy, csak a kontinensek különfélék. Még egyszer eszébe jutott, hogy a vittoriosa-i öbölben mennyit csónakázott a pajtásaival. Máig emlékszik az élénk színű ladikokra, a kétoldalt orrukra festett piros, zöld, kék szemekre.

A kapitány lassan közeledett. Harry feléje fordult, keze zubbonya alá mélyedt. Van fegyvere, ha kell... De nem, itt a hajón nincs ellensége. Ezek mind megbízható emberek. A Főnök olyan *halászhajót* kért az Admiralitástól, amelyen megbízható, civil ruhás katonák és ügynökök szolgálnak. A kémszervezeteknek szükségük van ilyen hajókra, különösen most, a háború alatt. 1940 júliusában, amikor a németek elfoglalták már Franciaország nagyobb részét, lerohanták Észak-Európát, és terjeszkednek délkelet felé is.

– Megérkezett az utolsó utasítás – mondta a kapitány. Közel állt Harryhoz, hogy ne kelljen kiabálnia.

– Rendben van?

– Igen. Ma éjszaka.

Nem kellett több szót vesztegetniök az ügyre. Harry megkönnyebbülten fellélegzett. Szóval vége a hányódásnak, Londonban végre elszánták magukat. Illetve – tudta a Főnöktől – ez nem is elszánás kérdése. A három hadihajó közül az egyik – éppen a legnagyobb, *a King* George – motorjával volt baj az utolsó héten. Ha azt nem tudják megjavítani, a másik két hajó sem indulhat el. Ők csak *a King George* kísérői. Ha tehát ma azt üzenték az éteren át a kapitánynak, hogy Harry elindulhat – akkor a hadihajók már úton vannak. A titkos haditengerészeti támaszpontról elindulhattak már délben. Az ellenséges repülők ilyenkor nem merészkednek ide. Majd éjszaka röpködnek ismét a tenger fölött, de akkor a hajókat nem vehetik észre. Az Admiralitás szigorúan megparancsolta nekik, teljes elsötétítéssel és rádiócsöndben haladjanak.

– Köszönöm, kapitány.

Amaz csak bólintott és visszament. Harry egyedül maradt az orrban. A szél arcába vágott, kezdett hűvösödni. A férfi mégis ott maradt. Éjszaka sokkal hidegebb lesz, és meg kell szoknia ezt az éghajlatot. Errefelé soha nincs égető meleg, nem fújnak langyos szelek sem. A nyár hűvös, mint éppen most láthatja is. De az utóbbi hónapokban éppen eleget volt Dél-Európában, hát nem hiányzott a meleg.

Maga elé képzelte a vidéket. Ahol majd partra száll. Az éjjel sötétjében is mindent pontosan tudnia kell. Sok térképet és fényképet mutattak neki a Főnöknél az elmúlt két hétben. Szinte mással nem is foglalkozott. Meg kellett tanulnia néhány más dolgot... A robbanások döreje olykor még a fülében cseng. Különösen, ha egy nagyobb hullám vágódik az orrpalánknak, és felcsap a fehér tajték.

– Mikor jössz vissza? – kérdezte Syll.

Hátravetette haját. A Nap akkor ment le, és a faház előtti kis térségen éppen jól megvilágította az asszonyt. A huszonéves, vékony termetű nő most a valóságosnál nagyobbnak látszott. A befont szőke haj máskor valóságos zuhatag volt, most fegyelmezetten lógott a hátán. Nagy szemével a férjét nézte.

– Nem tudom. Talán hajnalban. Ha jó lesz a kapás – a férfi hátára dobta a felszerelést. Oldalán kis tőre, hátán a vízhatlan zsákban az enni- és innivaló. A nagy botot könnyedén vitte. De Syll utánaszólt:

– Bengt!

– Igen? – féloldalasan megfordult, visszanézett. Szakálla miatt idősebbnek látszott, pedig harminc sem volt még. Fél éve házasok csupán. A faház ablaka visszatükrözte a Nap utolsó sugarait.

– Vigyázz magadra! – mondta Syll.

A férfi csak bólintott, mosolyogni próbált, de nem sikerült. Egy pillanatig kutatóan nézett Syll arcába, aztán elfordult. Nem, nem sejt semmit. Vagy mégis...? Talán az ösztöne mondatta vele az utolsó szavakat? Bengt krákogott egyet, talán zavarát leplezte volna, és elindult. Behúzta maga után a deszkakaput, ment le az ösvényen.

Syll még sokáig nézett utána. A völgyben már sötét volt. Itt fent, közel a csúcshoz, az asszony még látta a tengert is. Akárha

olvasztott, homályos ólmot öntöttek volna a tükrére, szürkén terült el, innen, a távolból nem láthatta a hullámokat sem. A Nap lebukott, a tenger pedig a parttal együtt baljósan sötétedett el. Az asszony még sokáig állt a kerítésnél, pedig már szinte semmit sem látott. Aztán megfordult, és lassú léptekkel ment be a házba.

– Eresszétek!

– Vigyázva!

– Ha odaverődik, vége van, ezt tudjátok?

A tiszt hangja óvatosságra intette a matrózokat. Csikorgott a fémkerék, futott egy kötél. Olajos kábel csusszant a bőrkesztyűs, erős kézben. Parancsszavak harsogták túl a szelet.

Mert szélvihar dúlt. Dobálta a hajót, a csónak ingott. A leeresztők minden erővel óvták, nehogy a palánkhoz verődjön. Most Harry nehezen állta meg, hogy ne szóljon senkihez. De mellette állt a kapitány, és különben is sötét volt már. Nem vesztegethette az időt. Közben hiába meresztette a szemét a part felé – semmit sem látott. Az a sziget mintha csak a mesében létezett volna. Ott volt, és mégsem. A térképeken zöld színnel ábrázolták, miközben igen kicsi folt volt. Talán az is marad sokáig – de volt ott valami, ami miatt Harry számára az a kis földdarab ebben az órában a világ legfontosabb szigete lett. Az Admiralitás is osztotta ezt a nézetet, ebben biztos lehetett.

– Most jóóóó...!

– Gyorsan le!

Dübörögve esett a csónak a hullámokra. Egy matróz beleugrott, evezővel tartotta el a hajó orrától. A kapitány kezet nyújtott Harrynak – a férfi alig látott valamit. Egyetlen fény sem égett a hajón. Bár errefelé nem kellett tartaniok az ellenségtől, azért az óvatosságot nem hanyagolták el.

– Sok szerencsét, uram.

Harry zsákját máris ledobták. A férfi a hágcsón utánaereszkedett. Nem akarta, hogy a matrózok ügyetlennek lássák – de hogy mit gondoltak magukban, úgysem tudhatta meg. Nem látta az arcukat. Nem véletlenül nem hallhatták a hangját, a kiejtését. Ha fogságba kerülnek ezekben a napokban, ne mondhassák el senkinek, hogy kit tettek partra. Nem szabad megkönnyíteni a németek dolgát. Aztán talpa alatt érezte az izgő-mozgó deszkákat, leült egy padra. Három férfi ragadta meg az evezőket. Valaki óvatos, halk kiáltással dobta át a kötelet, ellökték a csónakot a hajótól. Körös-körül szinte tapintható lett a sötétség és egy perccel később Harry visszanézve a far irányába – már nem is látta a hajót.

A Főnök összehúzta a szemöldökét.

Nem fenyegetett senkit ez az apró jel, és a férfi gondolataiban sem volt most rosszakarat. Máskor ugyan előfordult az ilyesmi, különösen ha berlini *kollégáira* gondolt. Nem szerette őket így nevezni, mert inkább ellenfeleknek, sőt olykor ellenségnek tartotta őket. Akárcsak a brit társadalom túlnyomó többsége.

A férfi a térképeket nézte. Szinte maga előtt látta azt a francia partszakaszt, ahol annyian odavesztek, nem is olyan régen, pár hete. Aztán a másikon a zöldellő partok mentén sorakozó kis szigeteket figyelte. Néhol volt csak pár fekete betű. Idegen hangzású nevek. Aztán elfordult, ült egy darabig, a gondterhelt ránc nem múlott el homlokáról. Nincs egy órája, hogy magával a miniszterelnökkel beszélt. Lóhalálában hívatták, telefoncsörgésre kellett indulnia, és mire leért a ház elé, már várta az autó. Tisztek kísérték be abba a másik, nagy házba. Megállás nélkül haladtak előre, ajtók nyíltak, és aztán... Az ismert arc. Gazdája minden bevezető nélkül azonnal a lényegre tért, ahogy szokta: „Nos, uram...? Mi lesz azokkal a hadihajókkal?” És a Főnöktől, a brit titkosszolgálat abszolút módon eltitkolt különleges csoportjának parancsnokától várta a választ.

Nyelt egyet, érezte, milyen fontos pillanat ez. Ha a háború még eltart egy vagy két évig, nemegyszer találkozik majd a miniszterelnökkel. Döntő az első benyomás. Most, most kell röviden felelni, úgy, ahogyan ő is szereti. Keményen, pattogva, mint egy távirat:

– A hajók elindultak és át is mennek a szoroson, uram.

– Garantálja? – pattant a következő kérdés. De a miniszterelnök kissé megenyhült. Egymás szemébe néztek.

– A háborúban semmit sem garantálhatunk. De az embereim megteszik, ami tőlük telik. És ez olykor több, mint amit bárki más képes lenne megtenni. Én bízom bennük.

A miniszterelnök csak bólintott, sarkon fordult és máris a nagy falitérképhez ment. Másokhoz beszélt. A Főnök egy perccel később értette meg, véget ért *a kihallgatás,* vagy inkább az extra rövid *audencia* – amikor a kísérő tiszt ismét megjelent mellette.

De azóta is telik az idő, és most a Főnök eléggé tanácstalanul ült szemben a térképpel. Odakünn megsűrűsödött a londoni éjszaka. A férfi nem tudta, mi történik valahol a messzeségben, egy számára ismeretlen parton, kicsiny szárazföldön. Amely íme, itt van a térképen. Ám olyan hihetetlennek tűnt, hogy valahol másutt is létezik, sokkal valóságosabbnak, mint ezen az érdes, színes papírlapon.

– Mehet, uram – mondta az egyik matróz.

Rossz pillanat volt. Harry nem tudhatta, milyen mély itt a víz. A matrózok nem evezhettek ki egészen a partra. Harry tisztában volt vele: az ismeretlen parton a fiúk nem kockáztatnak, túl sok itt a zátony, a szikla. A sötétben semmit sem láttak, és nem gyújthattak fényt.

Hátán a nehéz zsákkal, zsebében a fegyverrel, amit vízhatlanul csomagoltak neki még brit földön, legyőzte ellenállását és lábbal előre beereszkedett a vízbe. A matrózok az evezőkkel tartották egy helyben a csónakot. A hideg azonnal a csontjaiba hatolt, érezte, hogy máris ott van a tenger a ruhái alatt. Lábai nem értek feneket, de elengedte a csónak palánkját. Akkor valami szilárdat érzett lábai

alatt, a víz itt hónaljig ért. Nem kellett már beszélniök, kifelé igyekezett, amerre a partot sejtette. A csónak felől pár evezőcsapást hallott, aztán többé semmit. Gázolt tovább, mind alacsonyabb volt a víz, sekélyebb a fenék. Majdnem elbotlott egy nedves sziklában. Ruhája nehezebb lett, és megkönnyebbült, amikor végre kilábalt a partra. Szeme annyira megszokta a sötétséget, hogy jól látta: a keskeny parti részen túl meredeken emelkedik felfelé a föld, talán homok...? Igen, dűnék lehetnek.

Didergett. Levette zubbonyát, kicsavarta. A hátizsák mellette pihent. Nem tudta, mennyi az idő, de nem késett el, ebben biztos volt. Hallgatózott. Ha valamilyen őrök jönnek erre, ha kutyás őrjáratot alkalmaztak... De erről a Főnök biztosan tudna. Néha úgy tűnik, a harcban álló világ minden sarkáról pontos értesülései vannak. Azt mondta, majdnem veszélytelen a dolog. Már amennyire ebben a szakmában bármi is veszélytelen lehet.

Szél zúgott, újra csönd lett. Aztán megint feltámadt a szél. Harry körbefigyelt. Valami neszt hallott a magasból. Leguggolt hátizsákja mellé, volt ott egy szikla, néha odacsapott még a tajték. A hullámok alig neszeztek, szélvédett öböl volt ez. A zaj ismétlődött. Valaki közeledik...?

És csakugyan, hamarosan meg is látta. Egyetlen magányos fekete folt jött, egy ember. Nagyon lassan és óvatosan közeledett. Harry fellélegzett, de még nem lehetett biztos a dolgában. Kivárt hát, más irányokba nézett. Egyedül van az az árny...?

Egyedül volt. Megtorpant, tétovázva. Aztán... Harry meghallotta, hogy fütyörészik. Igen, ez volt az a dal. Ő is jól ismerte. A melódia elszárnyalt a part fölött, és újra csönd lett. Harry legyőzte didergését, és ő is fütyült egy dallamot.

Egy perc múlva az idegen férfi ott állt mellette.

– Bengt? – kérdezte Harry halkan.

– Igen. És maga Harry – mondta amaz, már nem is kérdező hangsúllyal. A dolog egyértelmű volt. Egymásra találtak azok, akik találkozóját innen félezer kilométerrel távolabb mások hozták össze. És akik egymás nevén kívül semmit sem tudtak a másikról.

– Menjünk – Harry felkapta a zsákját. – Messze van?

– Nem, de a sötétben el fog tartani egy ideig.

Elindultak.

A szelek átfutottak a hegyen, lesüvítettek a domboldalakon. A legtöbb dombon nem nőtt fa, csak néhány kisebb bokor. Itt, a magasban, egészen más idő volt, mint abban a szélcsendes kis öbölben. Harry ismét érezte, hogy ruhája nedvesen tapad bőrére. Pocsék érzés volt, de összeszorította a fogát és tűrt. Szerencsére elég erőltetett ütemben meneteltek, így nem fázott annyira.

Csaknem egyórás gyaloglás után – hol fel, hol lefelé igyekeztek a szemmel alig látható ösvényeken vagy éppen füvön – az élen haladó Bengt lassított. Aztán hallgatózott. Harry is mozdulatlanná merevedett.

– Innentől már csendben kell mennünk – figyelmeztette a férfi Harryt. Így is tettek. Vagy tíz percig egyetlen szó nélkül, hangosan lépést sem téve, óvatosan mentek felfelé egy meredek domboldalon, hogy végül felérjenek majdnem a csúcsra. A sűrű bokrok és kiálló nagy sziklák között valami szabályosan szögletes feketéllett.

– Idejöjjön. Ez egy kunyhó, itt maradunk holnapig – suttogta Bengt. Harry természetesen követte, és nem tudta, miért suttog? Netán olyan közel vannak az ellenséghez?

Odabent sem gyújthattak fényt. A deszkaajtót behúzták maguk mögött, Bengt halkan elmondta, mi hol van. Harry kinyújtott kézzel tapogatózott. Jólesett letenni a zsákot, a szíj már kidörzsölte a vállát a ruha alatt is. Negyedóra múlva száraz takarókkal teste körül, és keze ügyébe helyezett pisztollyal hajtotta álomra a fejét egy durva priccsen – ami most mégis a legpuhább ágynak tűnt a számára.

Syll a kerítésnél állt és nyugatra nézett.

A kutya nem ok nélkül ugatott hát. Az ösvényen két német katona közeledett. Mindketten kerékpárt toltak. Az ösvény elég meredek volt ahhoz, hogy itt ne kerekezhessenek. Syll nagyon jól ismerte az érzést, maga is nagyon sokszor volt kénytelen feltolni a gépet. Ráadásul az övé nehezebb volt, hiszen a faluból jött, kosara tele, még a vázon is átvetett egy liszteszsákot. Éppen elég volt feltolni. Ha Bengt éppen itthon volt, eléje jött, segített.

Syll torkában ott volt a félelem. Ha ezek bejönnek a házba... De azt mondják a falubeliek, meg mások is a szigeten, hogy a németek nem szívesen lépnek be a házakba. Valahol, egy másik megszállt szigeten állítólag a nők becsaltak két vagy három németet a házba, a férfiak meg ott vártak rájuk és elvágták a torkukat... Azóta a tisztek megtiltották, hogy túlságosan *barátkozzanak* a megszállt területek lakosságával. Így beszélik. De azért Syll nem nagyon bízott ebben, és rászólt a kutyára, maradjon mellette.

A németek fiatalok voltak, szinte még gyerekek. Talán tizenkilenc éves mindkettő, kék szeműek, az egyik szőke, a másik barna. Sapkájukat övük mögé gyűrték, melegük lett. Homlokuk gyöngyözött, mire felértek.

– *Guten Tag.* Jó napot – csak az egyik beszélte a nyelvet, a barna, ő is törte. De Syll értette a szavát.

Syll halkan felelt. Valami furcsa érzés szorongatta a torkát. Most nem a félelem, inkább az undor, a megszégyenülés. Itt áll és beszélget *a megszállókkal...* De amikor közelről nézett rájuk, éppen az ijesztette meg, hogy mennyire hasonlítanak az itteniekhez. Sőt, ezek is olyanok... Emberek?

Eszébe jutott, mit hallott a rádióból. A távoli angol és francia adók ontották a híreket az elmúlt hetekben. A németek minden fronton előretörtek és senki sem állhatott az útjukba. Egész hadosztályok, igazi hadseregek semmisültek meg... Ehhez képest most szánalmasan gyengének látszott ez a két legény a kerékpárjával. Igaz, hátukon átvetve ott feketéllett a géppisztoly, és az baljós volt.

A barna fiú magyarázatából megértette: a szomszédos dombon kell őrszolgálatot teljesíteniök, ott lesznek egész nap. A többit nem értette, még azt sem, miért tolták ide fel a gépüket ketten is? Azt viszont sejtette, egyedül nem akart feljönni egyik sem. Ők is félnek hát. Syll nézte a németeket, azok nézték őt. A kutya figyelte mind a három embert. Aztán Syll a kulacsukra nézett és

megkérdezte, van-e vizük? Az egyiknek még tele volt, a másiké félig. Az asszony hát hozott bentről a kis fémtartályból, teleöntötte a német kulacsát. A fiú zavartan állt, kezére is csurrant a vízből. A szél fújta a hajukat, és Syll maga sem értette, miért nem fél tőlük úgy, ahogyan kellene – miért nem utálja őket annyira, amennyire a szigeten most szokás? De még sohasem volt ilyen helyzetben, egész eddigi életét a szigeten töltötte.

A katonák magyaráztak valamit, Syll csak annyit értett, hogy valami megfigyelést emlegettek. Látták, hogy nem nagyon érti, hát elköszöntek és a nyergen átmentek a másik, valamivel magasabb dombra. Innen tényleg beláthatták az egész vidéket, nyugaton még a tengert is. Syll még sokáig állt ott, nézte a szigetet. Ez volt az ő földje. A kutya kezébe nyomta hűvös, nedves orrát, és a fiatal nőre rászállt a nyugalom. A dombok, a felhők, a tenger olyan állandónak, olyan örökkévalónak tetszettek, hogy megnyugodott: a németek – vagy bárkik – már régen nem lesznek itt, amikor ezek a dombok még mindig az égre néznek majd, és a tengerből született kicsiny földdarab az ő hazája lesz. Bármi történjen is.

Bengt alig mozdult, de Harry meghallotta ezt a kicsiny neszt is. Ha akcióban volt, úgy aludt, akár a nyúl. Nem is volt ez igazi álom és persze nem pihenés – a tudata folyton készen tartotta az érzékszerveit, egész testében ott bujkált a nyugtalanság.

– Mi történt? – ült fel. A pisztoly máris a kezében volt.

– Semmi. Pirkad – mondta a szigetlakó a rá jellemző flegma nyugalommal.

Harry már nem csodálkozott, hogy olyan ösztönösen cselekszik. Lassan egy éve lesz, hogy beállt a brit hírszerzők közé. A fegyver, az éberség, az örökös harckészség nagyon hamar kifejlődött benne és része lett tudatának. Úgy hitte, nem is tudna már másképpen élni. Ha egyszer véget ér a háború, mi lesz vele...? De ez most távoli dolognak tűnt. Azt érezte, amit mindenki más a megtámadott országokban: a németeket vissza kell majd vetni régi határaik mögé. A harmincnyolc januári határok mögé, természetesen. Újra szabad lesz Ausztria, Csehország, a dánok, norvégok, franciák, lengyelek, mindenki... Hát ez nem holnap lesz, az biztos.

Bengt szakállas alakját is csak most nézhette meg alaposan. De nem volt semmi különös a látványban. A férfi alighanem úgy öltözött, ahogyan a szigeten mindenki járt. Zöldes nadrág és zubbony, nyáron is prémsapka, hátizsák.

– Van fegyvered? – kérdezte aztán.

– Van is meg nincs is – felelte talányosan a férfi. Majd magyarázatul hozzáfűzte: van néhány holmija, amit fegyverként is használhat éppenséggel. De a legtöbbet a terepismerete éri, gyermekkora óta a sziget minden szegletét jól ismeri.

– Ezért vagy te a segítőm – Harry szívesen megkérdezte volna azt is, hányan vannak itt, akik együttműködnek a britekkel. De tudta, erre úgysem kapna választ: Semmi köze hozzá. A Főnök keze messzire elér – ki hitte volna, hogy ha kell, pár nap alatt megszervezi ezt az akciót is? Bár ez más lesz, mint az eddigiek bármikor. Ami egyszerű szabotázsnak indult, az utolsó órákban megváltozott. Sokkal komolyabb is lehet belőle. „És egyedül vagyok, egyedül”, vibrált Harryban a gyötrő érzés. Úgy igazán még csak egyszer volt akcióban teljesen magányosan. Minden tőle függ, mindent rábíztak. Vagy mégsem mindent...?

– Messze vagyunk attól a ponttól?

– Talán egy kilométerre felelte gyorsan amaz. – Azért kellene innen elmennünk, gyorsan. Nappal az őrjárat többször jön erre is. Két napig figyeltem őket egy másik dombtetőről, távcsővel – vallotta be Bengt.

Az ég keleti oldala szürkült, amikor kijöttek a kunyhóból. Bengt otthonosan mozgott, előrement. Harry csak sötét foltokat látott maga körül – a dombok voltak. Valahol vége van a szigetnek, pár kilométerrel odébb tenger hullámai mossák a partot – de ezt nem láthatta innen. Nem is hallott semmit. Még a madarak sem ébredtek fel, amikor a két férfi – két nesztelen árny – elhaladt egy domb gerincén.

Egy kicsiny, alig embermagas domb mögött megálltak. Bengt figyelmesen forgatta a fejét, Harryt óvatos vízimadárra emlékeztette.

– Másszunk fel oda... hason csúszva. Onnan már látni őket.

Harry úgy tett, de közben érezte, hogy Bengt még nem mondott el mindent. Fölöttük lassan világosodott az ég.

Az állomás, ahogyan a Főnök nevezte, egy kiugró szirten volt. Mögötte néhány lejtős domboldal, zöld fű, pár bokor. A másik oldalon – a tenger. Harry egy pillanatra ráfeledkezett a látványra. Akkor bukkant fel a Nap vörös gömbje, még felhőfátylak mögött, sejtelmesen. Bíborlott a keleti égbolt.

Két fabódé, látszott, nemrégen ácsolták őket. Egy furcsa fémalkotmány is volt ott, most mozdulatlan. Egyszer látott csak ilyent a férfi, de nem a valóságban. A Főnök egyik szakértője mutogatta homályos fényképen és egy rajzot is csinált, nem véletlenül. Harry összeharapta az ajkát, hát igen, nagyobb, mint hitte. De ennek valójában nincs jelentősége.

Nem látott embereket, de ez csak egy percig volt érvényes. Amikor elővette távcsövét, a kerek látómezőben mozgást is tapasztalt. Megelevenedett a két ház környéke. Két német katonát látott egy teherautó mellett, a földön ültek és valamit szereltek. Egy tiszt bukkant fel az ajtóban, aztán visszament. A házak túlsó oldalán állt egy őr, szintén távcsővel. Néha a tenger felé is nézett, de láthatóan figyelte a dombokat is. Harry visszahúzta a fejét.

– Hányan vannak összesen?

– Csak két napja figyelem őket, mióta tudatták az érkezésedet és azt, hogy itt a célpont – Bengt eltöprengett. – Egy időben sohasem láttam hatnál több katonát meg a tisztet. De lehetnek nyolcan vagy tízen is.

– Őrjáratoznak?

– Naponta kétszer, meg egyszer éjjel.

– Kutyák?

– Nincsenek.

– Élelmet honnan kapnak?

– Nappal jön egy kisebb autó lentről, a szigeti német parancsnokságtól.

Harry ismét feltolta a fejét, figyelt. Látta a felmeredő és meg-megcsillanó antennákat. Hát igen, ez várható volt. Kis teljesítményű rádióadójukkal is kapcsolatban állhatnak azzal a szigeti támaszponttal.

– Olykor mozog az a fura valami – súgta Bengt. – Hol balra, hol jobbra, de senki sem tudja a szigeten, hogy mi az.

– Én tudom – bólintott komoran a férfi. – Az angolok *radarnak* hívják. Az a nagy antenna rádióhullámokat bocsát ki, és ha azok beleütköznek valamibe, visszaverődnek és a németek máris tudják, közeledik valamilyen idegen repülőgép vagy hadihajó. Éjszaka is működik.

Bengt füttyentett, aztán gyorsan körülnézett, mintha megijedt volna önnön merészségétől.

– Kezdem érteni a dolgokat.

– Én is – morogta Harry, aztán rászólt újdonsült szövetségesére. Barátjára...? Ezt még nem tudhatta.

– És most mondd el azt is, amit az előbb elhallgattál.

Bengt kerülte a tekintetét, de engedelmeskedett:

– Szóval rájöttél... Van még valami. Amiről nem tudhatsz, és Londont sem tudtuk már értesíteni. Elromlott a rádiónk rögtön azután, ahogy vettük a parancsot, fogadjunk téged. A barátaim most dolgoznak a készüléken.

– Miről van szó?

– Öt nappal ezelőtt egy fura alak érkezett a szigetre. Egyenesen Berlinből, azt mondják. Állítólag Dieter Ballman a neve. Katonai rangja is van, de civilben járkál. Mióta megjött, fel-alá jár a szigeten, szimatol, kérdezősködik. A mieink persze alig állnak vele szóba, de nem tanácsos elkerülni, mert akkor gyanút fog. A katonai hatóságok mindenben kiszolgálják.

– Azt hiszed... ügynök?

– Nem kétséges, valamelyik katonai kémszervezetnek dolgozik.

Harry eltöprengett. Ez csak az Abwehr embere lehet. Ha ennyire a kezére játszanak mindent az itteni megszállók... Ballman, az persze álnév. De miért jött ez ide, és éppen most? Csak nem fogtak gyanút a németek? Canaris admirális emberei mindenre képesek. Még arra is, hogy beépüljenek a brit kémszolgálatba. Sőt, ezt már nyilván meg is tették, talán már a háború előtt... De a Főnök csoportjáról, a különleges sejtről nem tudhatnak semmit.

Harry hirtelen arra gondolt: mi történik, ha egy olyan német kémmel találkozik itt a szigeten, akivel egyszer már összeakadt valahol eddigi harcai során? Spanyolországban, Portugáliában, Olaszországban, Franciaországban? Vagy esetleg... éppen Berlinben? Tavaly ősszel több akciót is szerveztek Berlinben és a német határon... Nyelt egyet. Hát ez baj, de nem szabad feladni.

Bengt az angol arcát figyelte, és most megkönnyebbült. Látta a makacs elhatározást Harry vonásain. De azért halkan hozzátette:

– Nem árt majd az óvatosság.

– Most hol van ez a ... Ballman?

– Senki sem tudja. Adtak neki egy kocsit és két katonát. Azzal futkos ide-oda, és szaglász.

– Kösz, hogy szóltál, Bengt.

Dieter Ballman abban a percben a sziget déli oldalán, a kis öböl mellé épült falu egyetlen utcáján haladt.

Lovaglóvesszővel verte csizmája szárát türelmetlenül. A mellette haladó hadnagy igyekezett nem lemaradni. Ballman ugyanis magas volt, hosszú lábú. A tócsákat kerülgette. A házak mind fából épültek. A Nap már felkelt, itt-ott láttak csak mozgást. A szigetiek jellegzetes kócos kis lovaikkal vont kocsikra szálltak. Tejeskannákat tettek fel. Mentek a legelőre. Valahol tehén bőgött. A tenger felől fújt a szél, de nem hozta a víz illatát.

– Nyáron még csak elviselhető – folytatta a hadnagy az imént megkezdett gondolatsort. – De mi lesz velünk télen? Azt mondják, hó ritkán esik, annál több az eső.

– Ki fogják bírni – vágta rá Ballman. Élénk arcán volt egy régi sebhely, talán diákéveinek emléke? Keskeny ajka, kemény szürke szeme volt. Még nem volt negyvenéves.

– Biztosan! – a hadnagy hangot váltott, megértette, nem szabad panaszkodnia. Bármennyire is Berlinből jött ez a Ballman, azért segíteni úgysem tud rajtuk, meg nem is akar. No, és ki tudja, mit hoz a jövő...? – Tél előtt még vége is lehet a háborúnak. Hiszen még csak július van.

– Nem hallott semmit, hadnagy?

– Nem, uram. A szigeteik különben sem állnak szóba velünk. Csak az elöljárójuk, de az is csak hivatalos ügyekről hajlandó tárgyalni.

– Márpedig lesz valami, érzem – Ballman megtorpant, beszívta a levegőt. A hadnagy egy percig azt hitte, a szó szoros értelmében kell érteni ezt a mondatot. Csak késve kapcsolt, hogy ez átvitt volt. A bőrkabátos Ballman ismét körülnézett. Volt valami kellemetlen a tekintetében. Mintha mindent látni akarna, sőt látna is. Átható volt az a tekintet. Talán a hideg szürke szemek miatt.

– Úgy érti, uram, itt a szigeten? – a hadnagyot zavarta, hogy nem toldhat *az úr* elé egy katonai rangot. Márpedig biztosan van ennek a Ballmannak ott, ahol dolgozik. Ahonnan ideküldték. Nagyon is katonás a mozgása, a gondolkodása. Igen, főleg ez az utóbbi. Biztosan nem civil, és már évek óta nem az, mondta magának a hadnagy.

– Természetesen. Idézze maga elé a térképet, hadnagy! Itt vagyunk Európa észak-nyugati szélén, mélyen bent az óceánban. Ha a brit hadihajók szeretnének eljutni valahová keletre, hogy akcióba kezdjenek a birodalmi flotta ellen, csak erre mehetnek. Olyan közel, hogy innen mindenképpen észrevesszük őket... Érti már?

– Igen, uram. És gondolja, hogy szálka vagyunk a szemükben?

Ballman újra megállt. A kikötőt nézte, a kopott kis halászbárkákat és a köztük magasodó német naszádot. Ezzel érkezett, és talán ezzel is megy majd el innen. Repülőteret még nem építettek a szigeten.

– Találó kifejezés, hadnagy úr. Szálka vagyunk a szemükben, és ez nem lehet másként, hadnagy. Előbb vagy utóbb eljönnek, hogy valamit tegyenek a radarállomás ellen. És akkor... – Ballman keze ökölbe szorult.

– Ha nem tud rólam, semmit sem teszünk! – mondta Harry keményen.

– Értem, hogy nem vállalhatsz felesleges kockázatot – érvelt Bengt, – de ne feledd: az akció után, ha sikerül, ha nem, te elmégy.

– Ha nem lőnek agyon.

– Igen. Ha nem esik bajod, elmégy, mert kimentenek a britek. De mi itt maradunk! – Bengt arcán fura kifejezés jelent meg.

Harry lehajtotta a fejét. Hát igen, ez örök probléma a megszállt területeken. Ha akciót indítanak a németek ellen, azok később vagy azonnal, a civil lakosságon torolják azt meg. Akár volt benne szerepe, akár nem. Így akarják arra kényszeríteni az ellenséget, ne támadja a német katonákat. Egyelőre persze Hitlernek nem kell partizánoktól tartania. Az OKW, az Oberkommando der Wermacht még nem igazán került szembe ezzel a problémával. De ami késik, nem múlik.

Bengt halkan folytatta:

– Képzeld csak el, mi lesz velünk. Őrjöngeni fognak és elhurcolnak tíz embert. Vagy húszat...? Még az is lehet, agyonlövik őket. Hallottunk már ilyenről.

Harry maga előtt látta a Főnök arcát. Egy félhomályos szobában beszélgettek Londonban. Mikor is...? Négy vagy öt napja. Olybá tűnik, legalább egy éve volt, pedig nem. A Főnök vonásain látszott a fáradtság. Ha kell, képes elmenni néhány emberéért Európa másik végére, de arra is képes – és arra igazán! –, hogy itt Londonban kezében tartson minden szálat. Nem hagyja, hogy bárkinek baja essék – de azt sem, hogy a németek kicsússzanak a hálóból, amit ő font. „Harry, ezt a saját lelkiismeretével kell elintéznie. Minden, a megszállt területen végzendő akciónál felmerül a probléma. De ez nem ok, hogy akkor most ne merjünk tenni egy lépést sem... Miféle háború lenne az, és hogyan győznénk le ezeket a hunokat? Hitlernek vesznie kell, és most már nem állunk meg, míg ez az ordibáló őrült lesz a németek vezére..."

De a Főnök mondott mást is, és Harry akkor nagyon figyelt. „Igen, végtére is kémvadász vagyok, vagy nem? Ravaszabbnak kell lennem egy csapattisztnél, de még egy berlini kémnél is... Én ezt a harcot választottam!" Nyelt egyet, és miközben figyelmesen nézte a környéket, halkan ennyit mondott Bengtnek:

– Ma délután jelentkezel Ballmannál és közlöd vele: tudod, hol bujkálnak azok a brit ügynökök, akiket partra tettek az angolok.

A hadihajók orra túrja a vizet.

Nappal van már, de nem állhatnak meg. Ha német repülők jönnek, talán nem veszik észre őket. Összefüggő, szürke felhőtakaró nyúlik el a tenger fölött. Ha az ellenséges gépek mélyebben bukkannak fel, az útirányból nem következtethetnek arra, hová is igyekszik a három hajó. Amint felkelt a Nap, a hajók tizenöt fokkal változtattak irányukon. Így mehetnek késő délutánig, és csak akkor kell majd egy éles kanyarral visszatérniök az előző, az igazi haladási útvonalra. Addig minden erejükkel azon vannak, hogy megtévesszék az esetleges *szemtanúkat.*

De egyelőre nem szólnak a figyelők, nem berregnek a riadócsengők. A vasfedélzeteken tompán dobognak a lábak. Naponta kétszer van mentőcsónak-gyakorlat. A szél most szembefúj, a tenger zöldesfekete hátán fehér tajték fut végig, hol itt hal meg, hol ott, hogy aztán nem sokkal távolabb újjászülessen egy másik hullám taréján. Távcsövek mögé bújt komor férfiak szemlélik az ég minden darabját, motorok dübörögnek ott alant. A hajók szokásos élete zajlik, a legénység eszik, alszik, szolgálatba vonul, nevetgél. De a feszültséget, amely napok óta beléjük lopózott, már nem űzhetik el. Sem a tisztek, sem a matrózok. Már nagyon jól ismerik a hajót, és a szolgálati helyekre, a harcálláspontokra vezető utat. Tudják, hány ajtó, hány lépcső, milyen folyosó vezet oda. Ahová rohanni kell, amint megszólal a riadójel.

Vibrál minden lemez, minden bútordarab. A dugattyúk mozgatják a hajócsavarokat, és ezt a kicsiny rezgést átveszi az egész hajó. Átveszi az emberek teste, az agya is. Nem feledhetik, hogy itt vannak, hogy egy apró fémsziget jelenti az életet. Ezt mesterségesen építették az emberek – de más emberek egyetlen torpedóval a fenékre küldhetik, és akkor az ő életük is veszélybe kerül. Sokan meghalnak közülük. Itt északon a tengervíz olyan hideg, hogy ember talán negyven percig bírja benne élve, aztán lehűl a szervezete és meghal. Hiába van július, hiába ragyog valahol a felhők fölött a Nap. Idelenn a szürke ég alatt szürke tengeren úsznak a szürke hajók, és néha úgy tűnik: csak a reménység és az akarat tartja őket a víz felszínén.

– Biztos, hogy ezt akarod? Bengt lehajtott fejjel állt Harry előtt. Az angol nyakába akasztotta távcsövét, vállára kanyarintotta a hátizsákot.

– Igen. Kaptál tőlem néhány apróságot, félig elszívott cigarettákat, egy gombot, szíjdarabot... Mind nagyon hiteles lesz. Angol haditengerészeti felszerelés darabjai, amit a németek is jól ismernek. Elmégy hát a sziget túlsó végébe, a legtávolabbi pontra. Azt mondtad, ismersz ott néhány barlangot, amikben csak madarak laknak... A többi a te dolgod.

– De akkor sem értem! – fakadt ki Bengt. – Miért akarod magadnak megnehezíteni a dolgot?

– A szigetlakókat csak így óvhatjuk meg a bosszútól mondta röviden Harry. Fárasztotta már a magyarázkodás. Bengt ugyan értelmes ember, de látszik, nem élt a kontinensen, nem élt sehol, csak a szigeten. Nem igazán tudja elképzelni, mi minden lehetséges egy ilyen akció alkalmával. Ráadásul igaza van, ha félti a szigetieket. Harry sem akarta, hogy bántódásuk essen. Így talán megoldhatja a dolgot. Nem lesz könnyebb, az biztos. De mindent megtesz a sikerért.

Bengt odaadta vadászpuskáját vagy húsz tölténnyel, és ez volt a búcsújuk. A szigetlakó végre elment. Harry még kivárt. Aztán

megnézte az óráját. Kilenc múlott. A szürke felhők itt-ott felszakadoztak, de a Nap nem nevetett be a réseken. A táj komor maradt. Amikor Bengtnek végleg nyoma veszett, Harry maga elé képzelte a szigetet. Hosszúkás, körte alakú, délről nyúlik északkeletre. A radarállomás a déli csúcsán van, legalább háromszázhúsz fokos *látótérrel.* Ha Bengt sikerrel jár, a németek mind a sziget északkeleti végébe csődülnek. Ott kell keresniök a briteket. Találnak majd *bizonyítékokat* is, tehát bekapják a horgot.

Harry csak azt nem tudta, mit fog tenni Ballman? Nem kétséges már, hogy Berlinből ideküldtek valakit. De miért...? Az ellenfelek nemcsak egy fővel többen lettek. A dolog gyötörte Harryt, de még nem tudta, mit higgyen az egészből. Lehet, Ballman egy senki, civil fotós, akinek a nagybátyja a Wehrmacht vezérkarában van, és az unokaöccse így akar karriert csinálni valami hadiújságnál? Sejtette, a dolog nem ilyen egyszerű. A harc hosszú lesz és könyörtelen. Ráadásul nem sok ideje maradt. Ma éjjel érkeznek a hajók, és addigra a radarállomásnak romokban kell hevernie...!

Elindult hát.

– Nincs ok aggodalomra, uraim! – kezdte rögtönzött előadását Ballman.

A parancsnokság kis szobájában négy tiszt ült vele szemben. Ott volt a főhadnagy, aki a szigetért felelős, és három hadnagya. Mindnyájan legfeljebb harmincévesek, sőt annál fiatalabbak. Ballman kétszeresen is felülről nézett le rájuk, idősebb volt mindegyiküknél, és Berlinből jött. Itt, az isten háta mögötti szigeten értette meg, hogy ez a távolság a valóságosnál is jóval nagyobb. Különösen, ami az információkat és azok szerepét illeti. Ezek a tisztek is hallgatták a Wehrmacht katonai rádióját, és elméletileg tudták, mi történik a világban. De hosszú hetek óta éltek a szigeten és ez beszűkítette a horizontjukat. Mivel volt ideje, Ballman úgy döntött, most egy kicsit kitágítja ezt az eszmei láthatárt.

A térképre mutatott, amely mögötte lógott a falon. A szigeti falu önkormányzatának épületében voltak, a német parancsnokság ott rekvirált magának egy szobát. Ballman az ablakon át éppen az alig száz méter hosszú főutcára látott. Kétoldalt faházak álltak, nem túl sűrűn. Mindegyik előtt egy fa – errefelé ez a szokás, úgy látszik. Ballmant nem érdekelte a sziget története, életének jelentéktelen epizódja volt ez a pár nap. A harci naszád idehozta, és addig marad, míg a britek valamivel nem próbálkoznak a radarállomás körül.

– Nézzék csak, ez a jelenlegi helyzet. Gyakorlatilag már a miénk fél Nyugat-Európa, legalábbis ami a hadászatilag legfontosabb pontokat és területeket illeti. Franciaországot félig elfoglaltuk, a másik fele is uralmunk alatt van akkor is, ha katonáink oda nem tették be a lábukat. Olaszország pár hete felhagyott a franciák elleni hadműveletekkel, a Führer aláírta a békeszerződést. Az Atlanti-óceán csaknem egész vonalát ellenőrzésünk alatt tartjuk. A spanyolok a szövetségeseink akkor is, ha ezt nem deklarálták... Nos, ebben a helyzetben az angolok nem sokat tehetnek. Visszahúzódtak nyavalyás szigeteikre, és azt hiszik, az óceán megvédi őket... Hát nem. Bizalmasan közölhetem önökkel a hírt, uraim, hogy Berlinben már elkészültek az Anglia elleni totális támadás tervei. A részleteket sajnos még nekem sem kötötték az orromra – mosolyodott e1, és a másik négy arcon azonnal, kötelességszerűen felvillant egy éppen olyan halvány mosolyféle, hogy azonnal el is tűnjön – így még nem tudhatom, hogy ez pontosan hol és mikor következik be. Nem lesz könnyű dolog, azt előre meg kell mondani. Szakértőink tisztában vannak azzal a ritkán hangoztatott adattal, hogy az angolok körülbelül másfélszer annyi repülőgépet és tankot tudnak gyártani egyetlen év leforgása alatt, mint a német ipar. Csak májusban 261 vadászgépet akartak gyártani, és tudják, végül hány jött ki a gyárakból? Háromszázhuszonöt darab! Igen, uraim, a britek, úgymond, csodákra is képesek, nem lebecsülendő ellenfelek. Azok a vadászgépek felbukkanhatnak egyszer csak itt a sziget fölött is...! Hát így fogadják az adataimat. Hárommillió férfit tudnának behívni a több mint hétmillió hadkötelesből. Aztán ráadásul ott vannak a népfölkelők, legalább egymillióan, és az odamenekült francia csapatok... Hát így állunk. Mindezt természetesen nem azért mondtam el, hogy kedvüket szegjem. A Harmadik Birodalom győzni fog!

Most is kötelességszerűen mosolyogtak, de érződött, elszontyolodtak. Ballman, hogy egy kicsit felvidítsa őket – néhány ártatlannak tetsző pletykát is elmondott a magasabb hadvezetés életéből. Gondosan ügyelve persze, hogy egyiknél se ismerjenek rá azokra, akikről szól, és hogy az egész dolog ne irányuljon a katonai becsület ellen. Erre nagyon kényesek odafent. Mielőtt ideküldték, az ezredese hosszan magyarázta neki: fontos, hogy azok a vidéki csapattisztek is csodálják az Abwehrt, a katonai hírszerzést. Ha kellő tisztelettel tekintenek rá, azok is együttműködnek majd vele a jövőben, akik amúgy nem kedvelik a kémeket. Canaris nagyon jól tudta, hogy az egykori arisztokraták és újabb követőik között – akik azért ma is szépszámmal képviseltetik magukat az alsóbb tisztikarban – elég sokan lenézik a kémszolgálatokat, afféle állami spicliknek tartják őket. Ezért embereit folyton arra buzdította, igyekezzenek megnyerni maguknak ezt a réteget.

Ballman hát éppen ezt tette. Tovább beszélt még az európai fronthelyzetről és őszintén szólva élvezte is, hogy ilyen okos lehet – amikor az ablakon át egy férfit pillantott meg. A főutcán jött, jobbra-balra tekintgetett, bizonytalanul. A szigetlakók ilyenkor nyáron szokásos öltözékét viselte: zöld inget, könnyű bőrrel szegett zakót, csizmát, oldalán kulacsot és tarisznyát hozott. Ballman tovább beszélt, részleteket mesélt a francia megadás körülményeiről, arról, hogyan próbálták *a békaevők* elsüllyeszteni a flottáikat, és más érdekességeket. Az idegen eltűnt az ablakon át látható világdarabból, de egy perccel később kopogtattak az ajtón. A főhadnagy bocsánatkérő tekintetet vetett Berlin küldöttére. A küszöbön egy őrmester állt és jelentette:

– Főhadnagy úr, egy civil jött és azt mondja, fontos bejelentést szeretne tenni a német parancsnoknak.

Délután két óra tizenegy percet mutattak az órák.

A kutya most is ugatott.

Syll kiment a kerítéshez. Azt hitte, Bengt jött már vissza. Máskor is, ha vadászni ment, nem bírta ki sokáig, másnap, harmadnap hazatért. A zsákmány néha tekintélyes volt, olykor szinte semmi, ahogy a szerencse és a véletlen akarta.

De ezúttal egy idegent látott. Fiatal férfi volt, rokonszenves, futott át az arcán. Német...? Azt rögtön tudta, hogy nem a szigeten lakik. Az ittenieket, pár száz embert, gyermekkorától ismerte. A közeledő huszonöt éves, barna, kisportolt férfi volt, egyenes orral és

derűs tekintettel. Mint egy álom bukkant fel hirtelen abban a kis világban, amit Syll a magáénak mondhatott. A ház, a domb, Bengt, a sziget és a tenger kicsiny, mégis nagy világában.

– Jó napot – a férfi rámosolygott: Nem is lihegett, pedig sebesen jött fel a lejtőn. Érződött a kiejtésén, hogy csak ennyit tud a nyelvükön, hogy idegen. Egy cédulát vett elő a zsebéből, átadta Syllnek. Az asszony megismerte férje keze írását:

Syll, ő a barátom, segíts neki.

Syll nem nagyon tudta, mit tegyen. A férfi ezen is átsegítette: körülnézett, majd valósággal betolta az asszonyt az udvarba. A kutya ugatott, rászólt kedvesen, mégis határozottan. Az eb az idegen szag miatt a legszívesebben tovább ugatott volna, de volt valami parancsoló ebben az emberben. Nemcsak a kutya, de Syll is hatása alá került.

– Angol vagyok – mondta Harry lassan, tagoltan. – Bengt azt mondta, számíthatok magára.

Máris bent voltak a házban. Harry körülnézett, körbejárta a falakat, kinézett minden ablakon. Egy perc és tudta, hol és hogyan védekezhet, ha a németek felbukkannának. Biztosan sejtette a menekülés útvonalait is. Megint rámosolygott Syllre. A szőke, vékony termetű nő még mindig zavarban volt. Bengtnek ilyen barátai vannak? És honnan került ide váratlanul ez az idegen? Mi köze a férjéhez? Aki a barátjának nevezi ezt az embert?

Syll összeszedte angoltudását:

– Mit... mit segíthetek önnek?

– Óh, nagyon sokat. Először is adjon valamit inni, megszomjaztam.

– Nem éhes?

– Ma még semmit sem ettem – mondta erre lefegyverző őszinteséggel amaz. A hátizsákját letette a szoba közepére, kirakta tartalmát. Közben hirtelen felnézett. Syll már az asztal körül szorgoskodott.

– A kutya mindig ugat, ha valaki közeledik?

– Igen. Nagyon messziről jelzi őket – Syll a két kerékpárosra gondolt, akik tegnap a szomszéd dombon őrködtek. Milyen jó, hogy ma nem jönnek. Biztosan máshová mentek. Persze, ez az idegen akkor nem jön fel a házba, biztosan. Talpraesettnek látszik.

Harry néhány furcsa szerkezetet rakott ki a zsákból, olyanok voltak, mint a kis akkumulátorok, fekete fémkockák, de akadt köztük néhány henger alakú is. Aztán nagyon meglepte Syllt, mert egy német katonai zubbonyt tett hirtelen az asztalra és azt mondta:

– Kérem, vasalja ki nekem. Kissé meggyűrődött útközben, de mindenképpen szükségem lesz rá ma este.

Syll lassan csukta be a száját és csak bólintani volt ereje.

– Ott volt? – kérdezte Ballman. Az egyik hadnagy ott állt mellette – alacsony, barna férfi, nagyon lelkes. A főhadnagy azt küldte vele, és persze tizenöt embert. A szigeten állomásozó *erők* felét. De még mielőtt elindultak volna a faluból, Ballman kérésére rádión érdeklődtek a radarállomásnál. Kocsival csaknem egyórás út választotta el a falutól. A déli szirten minden rendben volt, idegeneket nem láttak.

Bengt körülnézett. Ma délelőtt már járt erre. Senki sem ismerte olyan jól a szigetet, mint ő, hát képes volt reggel kilenc és délután kettő között gyalog eljutni az északkeleti végétől a faluig, és vissza. Olyan ösvényeket használt, amelyekről a németek nem tudhattak. Most idefelé autókkal jövet hosszabb úton vezette őket – az ösvényeit nem használhatta, hiszen a németek ragaszkodtak az autóikhoz. Egy terepjáró és egy nagy teherkocsi. Ballman reménykedett, hogy az elfogott brit ügynököket is a teherkocsin viszik vissza. Már előre érezte a diadal ízét, bár eléggé tapasztalt ügynök lévén azt is tudta: mindig közbejöhet valami.

– Ott fent a sziklák között. Én itt lapultam – mutatta a helyet, és csakugyan, mindenki láthatta: a kemény szálú hangafűbokrok között egy embernyi teknőszerű mélyedés látható. – Innen lestem fel. A távcsővel. Egy vagy két fejet láttam, fekete sapka volt rajtuk.

– Nem tudja, hogy egyet látott vagy kettőt? – türelmetlenkedett a hadnagy.

– Nem egyszerre láttam őket, előbb az egyiket, aztán egy perccel később a másikat, kicsit odább, ahol összeszűkülnek a sziklák – mutatta a kezével.

– És honnan tudja, hogy idegenek?

– Nem idevalósiak, az biztos. A szigeten senki sem hord fekete sapkát, szerintünk az nem hoz szerencsét. Különösen nem vadászaton.

A válasz kielégítette Ballmant. Bólintott a hadnagy felé. Most a többi az ő dolga. A tiszt rekedten utasította embereit. Tíz katona láncba állt és nekieredt a domboldalnak. Két másikat Ballman küldött el a domb túloldalára. Volt ott egy kisebb magaslat – aki odaállt, láthatta, nem menekül-e valaki a túloldalon. A hadnagy ravasznak hitte magát, mindazonáltal – tudta jól Ballman – úgy állította fel embereit, ahogyan ilyen helyzetben a taktikai oktatáson megtanulta. Nem vétett a szabályzat ellen sem.

A német katonák megindultak felfelé. Ballman odalent várt. Nem kedvelte a fölösleges kockázatot. Bengt és két katona maradt vele. A hadnagy – becsületére legyen mondva nem bújt emberei mögé, hanem velük kapaszkodott fel a meredeken. Kerülgették a sziklákat, olykor megcsúszott egy csizma, csikordult egy sarokvas, kő indult el türelmetlen talp alól, kifordulva a mohás földből, gördült alá, majd elakadt valahol. Fegyver ütődött derékszíj csatjához, tekintetek fürkészték a köveket előre, fel.

– Miért jött hozzánk? Jutalmat remél? – kérdezte Ballman és figyelmesen nézte a helybeli arcát. Bengt összerezzent, de nyíltan nézett a férfi szemébe:

– Mert ezek idegenek. Ide jöttek bajt keverni.

– Honnan tudja, hogy... mit akarnak?

– Akik bujkálnak, biztosan nem járnak helyes úton. Ballman bólintott. Meg volt győzve. De Bengt folytatta:

– Ha a britek idejönnek és valami bajt csinálnak, maguk minket is gyanúsítani fognak. Még tán azt is hinnék, mi segítettünk

nekik... Hát mi nem segítünk. Bujkáljanak csak mindenfelé, a sziklák között, de mi nem kockáztatjuk a házainkat. A békénket.

Remélte, nagyon meggyőzően szólt. Ballman feszült arcán nem látott semmilyen jóváhagyást, egyetértést, de ellenkezést sem. Az Abwehr-ügynök alighanem már csak arra várt, mit találnak odafent a katonák? Keskeny szája csak egy vonal volt keresztben az arcán, szürke szemében fanatikus tűz égett. Bengt becsukta a száját és elhatározta, többet nem mond. Hiszen éppen az lenne a gyanús, ha túlságosan is magyarázná tettét. Remélte, ha a dolognak híre megy, a szigetlakók nem fogják őt árulónak tartani.

A hadnagy és emberei felértek. Egy percig lapultak a sziklák között, majd egyenként futottak tovább. Valaki visszakiáltott, hogy a sziklás kőfa1 alá afféle télbarlang mélyed, átkutatják. Majdnem mindnyájan eltűntek. Végül a hadnagy kijött a szirtre és intett Ballmannak, jöjjön fel.

Bengt odalent maradt. Megnézte az óráját. Öt óra lesz hamarosan, és fél hatkor lemegy a Nap. A Nap, amelyet ma amúgy sem sokáig láttak, legfeljebb reggel egy kicsit. A szürke felhők nem oszlottak el a sziget és az óceán fölött. Nemsokára besötétedik. Harry most ott van Syllnél, készülődik az útra. A radarállomásig már ismeri az utat, sötétben is odatalál. Nyugtalanította Bengtet, hogy az angol nem mondott semmit a tervéről. De hát nem tudhatták, a németek nem tartóztatják-e le őt...? Ami még most is előfordulhat, tette hozzá gondolatban, és bizony félt is.

Negyedóra múlva a tisztek nagy ugrásokkal jöttek lefelé. Mögöttük a katonák valamivel lassabban. Bengt tudta, mit találtak – órákkal korábban, még délelőtt ő járt ott fenn a félbarlangban. Vigyázott, cipője ne hagyjon nyomokat, kerülte a mohát és a puha földet, kőről kőre lépett, ahogyan Harry tanácsolta.

– Igazat mondott – közölte Ballman. A hadnagy hallgatott. – Találtunk néhány cigarettacsikket, egy szíjdarabot, egy fémgombot és egy üres töltényhüvelyt.

– Kétféle csikket – tette hozzá kis idő múlva, amikor újra megszemlélte a zsákmányt.

– Tehát legalább ketten voltak. Nem valószínű, hogy ugyanaz az ember egy-két órán belül kétféle cigarettát szívott – így a hadnagy. Most végre felélénkült. Ballman bólintott:

– Mióta lapulhatnak itt? – kérdezte a hadnagy. Nem tudni, kitől. Bengt nem érezte magát szakértőnek. Ballman vállat vont:

– Talán két napja...? Biztosan éjszaka érkeztek. Kérem, hadnagy, jelentse rádión a központnak, mit találtunk. Amint beérünk a faluba, intézkedem, hogy megerősítsék a radarállomás őrségét... – akart még mondani valamit, de inkább elhallgatta.

Bengt nyugtalanul pislogott, nem tudta, vele most mi legyen?

– Üljön fel a kocsira, visszavisszük a faluba. Vagy nem oda akar menni?

Bengt fellélegzett. Tehát hisznek neki, sőt most *már* hisznek neki. Nagyot lélegzett:

– Természetesen, uram, köszönöm, hogy elvisznek. Onnan már nem lakom messze.

– Mikor lesz vége a háborúnak? – kérdezte Syll.

Ez volt tán az egyetlen mondat, amit ebéd után kérdezett az idegentől. Már nem félt tőle. Harry maga elé nézett, és arra gondolt: ezek az emberek itt a szigeten úgysem sokat tudhatnak arról, mi is történt valójában. Dunkerque homokos partján hány ezer ember vére folyt el? A Meuse hídjainál, Saint Quentin mellett? Aki látta – csak filmeken is – mi maradt Rotterdamból a német légierő támadása után, az csak összeszorított fogakkal tudja végiggondolni az eseményeket, és nem egykönnyen jósolhatja meg e háború végét. A szó, amely azelőtt *csak egy szó* volt, most rémületes és undorító, félelmetes tartalommal telt meg.

A szigeten nyoma sem volt mindennek, de a rémület itt is ugyanolyan lehet, mint másutt. Itt is hallgatnak rádiót, és körülbelül sejtik, mi megy végbe másutt. No, és itt vannak a németek. De úgy igazán nem kellett elmenekülniök az ittenieknek – hová is mentek volna? – nem égették fel házaikat. Nem kellett fegyvertűzben menekülniök, mint a lengyel civileknek, a luxemburgi vagy belga vagy holland polgároknak. Az óceán partjára nem csapott ki a szennyes erőszakáradat, ide már csak kis tajtékok jutottak el. Bengt... csak ne essen baja. „A többi az én dolgom lesz”, fogadta meg erősen.

– Hamarosan, Syll – felelte-ígérte a férfi és keserű mosoly játszadozott ajka körül. Aztán felállt, körbejárta a házat, kinézett minden ablakon. Öt óra múlott, a Nap lenyugodni készült. Sötétedett. A férfi egy pillantást vetett összekészített hátizsákjára és már türelmetlenül várta a homályt.

A sötétséget, amely szövetségese lesz, hitte erősen.

– Megerősítették a radarállomás őrségét? – kérdezte Ballman.

– Természetesen, uram felelte a főhadnagy. Nem volt túl rokonszenves ehhez *a kémhez,* ahogy tiszttársaival a háta mögött nevezték Ballmant. Egyszerre örültek is neki – hisz híreket hozott a szigeten kívüli világból, sőt éppenséggel Berlinből! – ugyanakkor homályosan sejtették, még bajuk lehet miatta. A nyugalmukat bolygatta meg. Azt remélték, még hónapokon át dekkolhatnak itt a szigeten. Nem voltak gyáva emberek, de hát... senki sem akar meghalni. Hallották a rádióból, hányan hagyták ott a fogukat a francia fronton – miközben ők már itt üdülhettek a szigeten.

Ezenfelül a főhadnagy azt sem tudta pontosan, Ballman alárendeltje-e vagy sem? A parancs, amelyet hozott, nem volt elég világos. A civil ruhás ügynöknek minden segítséget meg kellett adniok, és szabadon mozoghatott a szigeten. Azonfelül a radarállomás védelme tekintetében még beleszólási jogot is adtak neki, intézkedéseit azonban a helyi német parancsnokkal kellett egyeztetnie. Ha két nehéz ember kerül össze ily módon, naponta megütközhetnek, veszekedhetnek. Szerencsére erre eddig nem került sor. De most... Ballman megváltozott. Még az arca is más volt, feszült és izgatott:

– Éreztem, hogy eljönnek! Magának az admirálisnak jelentettem ezt a gyanúmat, és végül igazat adott nekem. Persze, több embert nem adhatott, mert most mindenki bevetésen van... De a maga emberei majd segítenek elkapni őket.

– Ön szerint hányan lehetnek?

– Legalább ketten, de inkább négyre vagy ötre számítok. Így nem érhet bennünket meglepetés – Ballman a kezét dörzsölte.

– Csak a radarállomás lehet a cél?

– Igen. Ön is tudja, miért telepítettük éppen ide. Csak erre mehetnek a brit hajók, ha bármilyen akcióba bocsátkoznának a német uralom alá került területeken. Tehát jönnek majd a hajók is. Talán még nem ma, hanem holnap vagy holnapután.

– Miből gondolja?

– Mert az ügynökök már korábban idejöttek volna, ha sürgős lenne a dolguk. Persze lehet, itt lapulnak már két napja... Mindenképpen felkészülünk a fogadásukra.

Syll meggyújtotta a lámpást. Bengt mozdulatlanul ült az asztal mellett. A fáradtság lassan szállt el izmaiból, és helyette homályos tetterő költözött be. Nyugtalan volt, de az otthon hangulata is hatott rá. A legszívesebben lefeküdt volna a díványra, amelyet különben az egyik legkényelmesebb bútordarabnak tartott a szigeten. Bár csak a saját háza bútorait ismerte.

– Nem találod a helyedet mondta az asszony halkan. Nem kérdés volt, állítás. Bengt örült is, hogy Syll ennyire ismeri már őt. De ha mindent tud róla, akkor azt is, hogy...

– És nyugtalanít, mi lesz az angollal. Megy-e valamire egyedül – Syll megállt a férfi mögött, hasával a hátához simult, a lámpába nézett. Háta mögött az árnyéka hatalmassá nőtt, ide-oda mozdult a falon. Bengt sóhajtott. Syll folytatta: – Ma már megtetted, amire kért. És amire a londoni angolok kértek téged... Te vagy itt a legjobb emberük és én büszke vagyok rád, Bengt.

Bengt is a lámpát nézte. A kanóc kicsiny, köröm alakú, sárga lángja meg-meglebbent, az üvegbúra fölött már vibrált a levegő. Jó volt most itt, a falak biztonságot adtak. Odakünn besötétedett, és bármi előfordulhat. Ha akarna, sem eredhetne Harry nyomába, hiszen nem tudja, hová ment az angol. Illetve, csak sejti. De mert Harry őt nem avatta be a terveibe, hát most itt kell lapulnia. Még csak az hiányzik, hogy a németek elfogják őt is!

Az „is" szóra megrettent. Beleborzongott – mi lesz, ha a németek akció közben elkapják Harryt? Syll most tudta, mi jár a fejében. Ráhajolt férje homlokára, egyik kezével Bengt hajába túrt, és csak annyit mondott:

– Harry ügyes ember, ne féltsd! Azt már kitalálta, hogyan védje meg a németek gyanújától a szigetlakókat. Akkor hát azt is kigondolta, mit kell tennie a radarállomásnál.

Harry megtorpant.

A szeme már eléggé megszokta a sötétséget. Nappal nagyon figyelt, bármerre is jártak Bengttel. Most is tudta, hol van, és ez erőt, bizonyosságot adott neki. Lélegzett néhányszor jó mélyen, leszívta a fűszagú levegőt, aztán továbbindult. Egy domboldalon ment felfelé. Nagyon fülelt – nem lenne kellemes éppen egy őrjáratba rohanni. Hamarosan a gerincre ért, és fényeket látott maga előtt.

Német katonazubbony volt rajta. Sisak helyett német sapka. A nadrágját – remélte – úgysem lesz alkalmuk megszemlélni *a Kamerádoknak,* nem adhat rá időt. A fények a falut jelezték. Látta a kikötőt is, de ott alig égett lámpa. Néhány ház előtt, és az elöljáróság mellett voltak lámpaoszlopok. A szigeten aligha volt nagy éjszakai élet, még békeidőben sem. Megcsillant a betonmólóktól karolt öböl vize, a naszádok, a csónakok árnya feketén terpeszkedett. Harry lassan ment, a kertek felől jött, az egyetlen utcát szegélyező házakkal párhuzamosan, aztán bekanyarodott. Valahol ugatott egy kutya, a férfi nem habozott.

Az elöljáróság épületéig úgy ment el, hogy biztosan tudta: senki sem látta. Nyolc óra felé járt az idő, a nyár ellenére itt északon már besötétedett vagy egy órája, és hűvös szellő vágtatott végig a parton. Bevágódott egy ablaktábla. A németek miatt a szigetlakók inkább házaikba húzódtak.

Egy árnyékos helyen letette a zsákot, belenyúlt. Kivette a kezébe simuló fekete tárgyat. A bakelit szaga orrába hatolt, utálta. De most nem ez volt a fontos. Tudta, határozottan kell mozognia, éppen a lopakodás tűnhet fel vagy egy szigetlakónak, vagy egy német őrnek. Ez utóbbiaktól jobban tartott, mert egy pillanatra elfelejtette: már német egyenruhát visel maga is. Nem látott senkit. Az elöljáróság épületét Bengt pontosan leírta neki, tudott róla mindent. Odament hát a faház falához. A túloldalon csizmák dobbantak – igen, van egy őr. A németek itt aligha tartanak támadástól. Minden erejükkel a radarállomásra koncentráltak és ennek paradox módon éppen Harry is oka volt. Hiszen ő üzente meg a megszálló tiszteknek, hogy ellenség szállt partra a szigeten. Így a gyanú nem terelődik a szigetlakókra. Most más célból ólálkodott. Meg kellett szereznie a németek autóját. Gyalog a radarállomás igen messze lett volna, félt, nem ér oda idejében. Egy jó kis zavart keltő akció, igen, erről álmodott. Ilyesmit a kémiskolában tanítottak nekik.

A szerkezetet gond nélkül elhelyezte az épület falánál. Belül valakik németül beszéltek. Hamarosan nagy felhajtás lesz itt, tudta. Beállt a szomszédos épület árnyékába. Látta a kis terepjáró autót is. Elhatározta, hogy nem veszi le róla a szemét. Úgy állt, hogy pár hosszú ugrással elérhette a járművet. Nem volt géppisztolya, mint a német katonáknak, de ez nem aggasztotta. *Majd szerzek* – gondolta.

A detonáció szele megcsapta, pedig felkészült rá. Egy fa törzse mögött lapult. A felvillanó láng porral-roncsokkal együtt vágott ki a ház oldalából, ablaküvegek csörrentek-törtek. Harry érezte, lába alatt megrendül a föld, pedig ez volt a legkisebb hatóerejű bombája. Lényegében csak ijesztésre szolgált.

Elérte a kívánt hatást. Németek rohantak elő az elöljáróság épületéből. Mások ilyenkor nem tartózkodtak benne. Egy hadnagy rekedten ordította parancsait. Harry, aki gyermekként annyi évet töltött Berlinben, tökéletesen értette minden szavát. *Átállította* magát, hogy a következő órákban ő is németül fog beszélni. A terepjáróba még nem ült senki, de a katonák fegyveresen szétfutottak. Harry készen állt, hogy ő is mozduljon, ha úgy hozza a szükség. A hadnagy zseblámpafénynél szemlélte meg a robbanást. Öt perc sem telt el, jött a főhadnagy, akiről már Bengt is beszélt Harrynak. Ő itt a parancsnok. Ballmant nem látta.